

[Kai Moltke.] pct. til udlandet med den kurs, obligationerne har her i øjeblikket, forekommer at være nogenlunde den dyreste form for statslån, som vi overhovedet kunne arbejde os frem til. Derfor må jeg — selv om det gør mig ondt — fraråde, at man i udenlandske blade averterer, at man her kan få obligationer til halvdelen af deres værdi og være sikret en effektiv rente på 11 pct. i lande, hvor renteniveauet trods alt er betydelig mere beskedent.

Dernæst nogle andre bemærkninger. Det store slagord er i øjeblikket større opsparing, fordi opsparingen er for lille, og det uhyggelige ord om opsparingspræmier svæver i luften. Det eneste sted, opsparingspræmier ikke figurerer, er i overvejelserne angående indehavere af parcelhuse.

Se, nu er der faktisk mennesker, som med stort udbytte i årenes løb har sparet penge op ved ikke at optage tillægslån, men i stedet for har afbetalt en væsentlig del af de allerede eksisterende lån i håb om at kunne sidde lidt billigt på deres gamle dage. Hvad betyder det? Det betyder for en sådan lille jævn parcelhusejer, at han, fordi han ikke har tilstrækkelig store rentefradrag, ikke er i stand til at få noget videre underskud på regnskabet; hvad de, som har været flinkere til at belåne, udmærket godt kan opvise hvert år, når ejendomsskemaet gøres op.

Nu sagde økonomiministeren, at man under rationeringen kun havde haft en stigning fra 14 til 16 pct. i tillægslåne, og det var ikke nogen fare. Ja, men der ligger i alle tilfælde den fare, når man ser på finanspolitikken, at når der optages tillægslån selv i et sådant antal rundt omkring i husene, betyder det et større fradrag i den reelle indtægt, fordi underskuddet på huset bliver større, det vil sige, at staten i virkeligheden er med til at give antiopsparingspræmier til de folk, som står med den største mulige gæld i deres parcelhuse. Her tror jeg i og for sig, at forholdet burde være det modsatte; før man taler om opsparingspræmier på andre områder, skulle de, der afbetaler prioritetsgæld, belønnes, og at de, som optager tillægslån, skulle i alle tilfælde ikke have lov til at opføre renteudgifter på regnskabet som et led i driftsunderskuddet.

Her er vi inde på et af de problemer, som

både vedrører statens indtægter og samtidig sigter mod en vis sund fornuft, hvor det drejer sig om ganske almindelige husejere. For det kan dog ikke være meningen, at de gamle mennesker, som har afbetalt en stor del af gælden, ikke får noget at trække fra, og de, som har taget de flest mulige lån, står med et ganske smukt underskud i huset som fradrag.

Og så er vi igen inde på hele spørgsmålet om parcelhusejerne og parcelhusejernes stilling. Der ligger et vist fremskridt i, at man nu sætter den beregnede lejeværdi ved nybygning og ejerskifte op til 4 pct., hvor den nu er lavere. Men her savner jeg, må jeg sige, venstres ellers så ivrige ordfører hr. Henry Christensens indslag. Hr. Henry Christensen har fremsat den tanke, at der burde dog her, når vi tog fat på disse problemer, være en vis differentiering, at det ikke var ligegyldigt, om det var en stor og pragtfuld villa, eller om det var et lille arbejdsmandshus i en provinsby, det drejede sig om, og at reglerne skulle varieres herefter. Det kunne allermindest falde mig ind at ville bebrejde hr. Henry Christensen, at disse tanker ikke er blevet udformet i forslags- eller lovsform, men jeg vil dog sige, at han her var inde på et af de elementer, der skulle spille ind i hele denne lovgivning, men som savnes i det foreliggende forslag. For måske ville en vis skaladifferentiering her have gjort forholdene mere tællelige, mere forståelige; når man tager fat på hele det problem, som jo kun er ved begyndelsen, og som endnu kun er ufuldstændigt gennemarbejdet.

Når man efterlyser alternativer her, er det meget godt at sige, at der sker nok ikke så meget ved at ophæve rationeringen af tillægslåne, fordi de kun løber over 10 år; de skal altså hurtigt afbetales, og det er et midlertidigt fænomen. Men der er noget, jeg kunne tænke mig at regeringens repræsentanter her udtalte sig om. Der er en sådan ting som, at hvis det skulle vise sig, at ophævelsen af rationeringen medfører, at der optages tillægslån, uden at der er tale om, lad os sige nødvendige produktive ombygninger osv., skulle der fremtidig ikke tages hensyn til renteudgiften. Hvis man tog en sådan betragtning som udgangspunkt, ja, så ville jeg virkelig sige, at man var kommet ind på former for opsparingspræmier,